

Arrestnummer C 1542 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 1393
Datum van uitspraak 17 mei 2019
Notitienummer griffie 2018/NT/526
Notitienummer parket-generaal

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door

dd. 28-05-2019
By arrest v/h Hof van Cassatie
dat 10.12.2019 (P. 130587/M)
werd het cassatieberoep
verworpen

06.01.2020

BORG SOM

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 21 MEI 2019
Niet te registreren

COVER 01-00001408440-0001-0015-01-01-1

I. Not.nr. _____

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en

1. nr. _____, (RRN _____)
geboren te _____ op _____,
wonende te _____,
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. *660*, (RRN _____)
geboren te _____ op _____,
wonende te _____,
- beklaagde -

verdacht van:

tenlastelegging A

(...)

tenlastelegging B

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen, zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen,

en strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), namelijk:

B1 te _____, op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 23 mei 2014 tot en met 30 juni 2014,

PAGE 01-00001408440-0002-0015-01-01-4

afval te hebben achtergelaten, namelijk huishoudelijk afval (o.a. PMD-afval en twee matrassen);

B2 te _____, op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 1 september 2014 tot en met 14 september 2014, afval te hebben achtergelaten, namelijk huishoudelijk afval (o.a. 8 grote gevulde vuilniszakken en glazen bierflesjes);

B3 te _____ op 31 oktober 2014, afval te hebben achtergelaten, namelijk huishoudelijk afval (o.a. gevulde vuilniszakken en glazen bierflesjes);

EN

II. Not.nr. _____

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en

1. nr. _____ (RRN _____)
geboren te _____ op _____
wonende te _____
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. _____ (RRN _____)
geboren te _____ op _____
wonende te _____
- beklagde -

verdacht van:

te _____ op 21 maart 2016,

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen, zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met het artikel 12 §1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen,

en strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), namelijk

afval te hebben achtergelaten, namelijk grote zakken met huishoudelijk afval en matrassen.

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 250,00 per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

* * * *

1.1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, O 12^e kamer, besliste bij vonnis van 27 juni 2017 bij verstek als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt *voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen B.1, B.2 en B.3 van dossier met notitienummer* en de enige tenlastelegging van dossier met notitienummer *samen tot :*

- *een gevangenisstraf van 2 maanden en*
- *een geldboete van 300 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 1.800 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen.*

VERWIJDERING AFVAL

Beveelt overeenkomstig artikel 16.6.4. DABM de **verwijdering van alle afvalstoffen** binnen de 2 maanden.

Veroordeelt *tot het betalen aan het openbaar ministerie van een dwangsom van 50 euro per dag dat dit bevel niet wordt nageleefd.*

BIJDRAGEN EN KOSTEN

Veroordeelt *tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 56,43 euro, vermeerderd met de kosten van betekening van dit vonnis.

Laat een overig gedeelte van de proceskosten, voor zoveel als nodig begroot op 25,06 euro, ten laste van de Belgische Staat.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt om te betalen aan de burgerlijke partij een vergoeding van **tweehonderdvijftig euro (250 euro)** te vermeerderen met de gerechtelijke intrest vanaf heden en de kosten.

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.”

1.1.2. Tegen voormeld vonnis bij verstek, dat overeenkomstig artikel 38, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek aan de beklaagde werd betekend op 13 juli 2017 bij gerechtsdeurwaardersexploot van gerechtsdeurwaarder met standplaats te , werd door de beklaagde bij gerechtsdeurwaardersexploot van 26 juli 2017 verzet aangetekend, betekend aan de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde en aan de burgerlijke partij door gerechtsdeurwaarder te

1.1.3 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, O 12^e kamer, besliste bij vonnis van 27 maart 2018 op verzet en op tegenspraak als volgt:

“Verklaart het door opposant aangetekend verzet ontvankelijk.

Beschouwt de veroordelingen op strafrechtelijk en burgerlijk gebied uitgesproken ten aanzien van opposant bij vonnis van de O twaalfde kamer van deze rechtbank van 27 juni 2017 voor niet bestaande en opnieuw rechtdoende.

STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen B.1, B.2 en B.3 van dossier met notitienummer en de enige tenlastelegging van dossier met notitienummer samen tot :

- een gevangenisstraf van **2 maanden** en

- een geldboete van **300 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 1.800 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar wat betreft de **gevangenisstraf**.

VERWIJDERING AFVAL

Beveelt overeenkomstig artikel 16.6.4. DABM de **verwijdering van alle afvalstoffen** binnen de 2 maanden.

Veroordeelt tot het betalen aan het openbaar ministerie van een **dwangsom van 50 euro per dag** dat dit bevel niet wordt nageleefd.

BIJDRAGEN EN KOSTEN

Veroordeelt tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een gedeelte van de **gerechtskosten**, wat de openbare partij betreft tot op heden begroot op 198,40 euro, hier inbegrepen de kosten van het vonnis waartegen verzet, de betekeningkosten van het vonnis waartegen verzet en de kosten van het verzet, het verstek aan opposant te wijten zijnde.

Laat een overig gedeelte van de proceskosten, voor zoveel als nodig begroot op 25,06 euro, ten laste van de Belgische Staat.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt om te betalen aan de burgerlijke partij een vergoeding van **tweehonderdvijftig euro (250 euro)** te vermeerderen met de gerechtelijke intrest vanaf heden en de kosten.

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

PAGE 01-00001408440-0006-0015-01-01-4

- 4 april 2018 door de beklaagde tegen alle beschikkingen op strafrechtelijk en burgerlijk gebied te zijnen laste;
- 4 april 2018 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, op:

- 4 april 2018 door de raadsman van de beklaagde ;
- 4 april 2018 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 16 november 2018 van dit hof werden, na partijen te hebben gehoord, conclusietermijnen vastgelegd en de rechtsdag bepaald op donderdag 28 maart 2019.

De partijen die conclusies neerlegden hebben zich op de rechtszitting van 28 maart 2019 deze conclusies eigen gemaakt.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 28 maart 2019 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van , advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij in zijn middelen bijgestaan door meester advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 27 maart 2018 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven, die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde ingediende "*grievenschrift bij hoger beroep*" wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de procedure, de schuld, de straf en/of maatregel en de burgerlijke vordering van

In het door het openbaar ministerie ingediende "*grievensformulier hoger beroep*" wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk een volgberoep, waarbij werd gespecificeerd dat ook hoger beroep werd "*(aangetekend)*" wat betreft de uitgesproken straffen. Het volgberoep brengt mee dat het openbaar

ministerie zich, binnen de perken van het hoger beroep en op strafgebied, de grieven van de beklagde eigen maakt, dus ook wat betreft de beslissing over de procedure en de schuld. Op de rechtszitting van 28 maart 2019 verklaarde het openbaar ministerie echter afstand te doen van de grief volgberoep voor zover deze geen betrekking heeft op de straf. Het hof verleent het openbaar ministerie akte van deze afstand.

2.3 De hoger beroepen van de beklagde en van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel op te werpen.

3. De beklagde werpt op in zijn omstandig grievenformulier en in conclusie dat de procedure nietig is: de oorspronkelijke dagvaarding werd betekend op een adres waar de beklagde niet was ingeschreven.

De betekening van de dagvaarding aan de beklagde op een adres waar hij niet was ingeschreven brengt niet noodzakelijk mee dat deze dagvaarding niet rechtsgeldig gebeurde. Nergens in de wet is bepaald dat een dergelijke dagvaarding de (absolute) nietigheid van de procedure meebrengt.

De bewuste dagvaarding gold overigens enkel als dagstelling en maakte de zaak niet aanhangig bij de strafrechter: de zaak werd bij de eerste rechter rechtsgeldig aanhangig gemaakt door de verwijzingsbeschikking van 18 november 2016.

Bovendien heeft de beklagde verzet aangetekend tegen het vonnis van 27 juni 2017 en is hij in de procedure op verzet verschenen en verscheen hij in de procedure voor het hof, zodat het middel verder zonder enige relevantie is voor de beoordeling van de telastleggingen.

Het hof verwerpt het middel.

4. De argumenten die de beklagde in conclusie opwerpt met de respectieve titel "*over de afwezigheid van besluiten op 17 oktober 2017*" en "*mededeling van stukken door de B.P.*" betreffen (het verloop van) de procedure voor de eerste rechter en hebben geen relevantie voor de procedure voor het hof, zodat het hof deze argumenten in beginsel niet verder moet ontmoeten.

Of de beklagde al dan niet ingevolge overmacht afwezig was tijdens de verstekbehandeling voor de eerste rechter is zonder relevantie.

De beklaagde heeft intussen kennis kunnen nemen van de stukken die de burgerlijke partij voor de eerste rechter neerlegde en de mogelijkheid om er voor het hof tegenspraak over te voeren bestond. Er is geen enkele reden om deze stukken uit de debatten of het beraad te weren.

5. De telastleggingen B1, B2 en B3 in de zaak met notitienummer _____ en de enige telastlegging in de zaak met notitienummer _____ zijn bewezen gebleven.

De voorgeschiedenis van de verstandhouding tussen de beklaagde en de burgerlijke partij, die door deze partijen in hun respectieve conclusies omstandig wordt uiteengezet, is zonder belang voor de beoordeling van de concrete telastleggingen.

De schuld van de beklaagde aan de feiten van de telastlegging B1 is aangetoond op grond van de vaststellingen op 30 juni 2014 van de politie van de politiezone _____

De politie stelde het sluikestort in de tuin te _____ vast (foto's stukken 2/59-63, kaft gerechtelijk onderzoek) en op 27 september 2014 (stuk 2/77-83, kaft gerechtelijk onderzoek). De beklaagde beloofde aan de politie om deze afval in de dagen daarop op te ruimen, doch stortte matrassen, uitgebroken keukenkasten, glasafval en grote zakken gevuld met allerlei afval een afstand verder op een ander perceel van de burgerlijke partij te _____ Ook hierover deed de politie visuele vaststellingen.

De beklaagde verklaarde op 6 juli 2015 toen hij verhoord werd over "*sluikstortingen te Idegem in juni 2014*" (stuk 2/147, kaft gerechtelijk onderzoek) overigens dat hij afval (onder meer matrassen, blikken, dozen, papier, karton, ...) in een put stak, al vermeldde hij er wel bij dat hij dit deed op vraag van _____ De beklaagde verklaarde verder dat hij op vraag van de politie van _____ het afval verwijderd heeft en overgebracht heeft naar het containerpark van _____

De feiten van de telastlegging B2 zijn aangetoond op grond van de dossiergegevens en onder meer het aantreffen van een werkvest die duidelijk toebehoorde aan de beklaagde.

De feiten van de telastlegging B3 betreffen het dumpen van huishoudelijk afval, onder andere zes gevulde vuilniszakken en dit op een gelijkaardige werkwijze als bij de vorige vermelding sluikestortingen. De huisvuilzakken werden op een identieke wijze dichtgemaakt als de hiervoor vermelde sluikestortingen, waarbij de betrokkenheid van de beklaagde is aangetoond.

De feiten van de enige telastlegging in de zaak met notitienummer _____ zijn bewezen in hoofde van de beklaagde op grond van twee getuigenverklaringen van personen die zagen dat de beklaagde een vijftiental grote zakken afval stortte op het terrein dat toebehoort aan de beklaagde, gelegen te _____ (stukken 7 en 9, kaft "PV's"). De

beklaagde werd door deze personen ook op foto's aangeduid als de "*dader van het sluikstort op 21 (maart) 2016 in de te*".

De beklaagde erkende bij zijn verhoor op 7 december 2016 dat hij een sluikstorting van tien blauwe en vijf grijze plasticzakken had uitgevoerd op het terrein van de burgerlijke partij te evenals het feit dat er twee getuigen waren van die feiten: "*Ik erken die avond twee mannen te zijn tegen gekomen, ik heb zelfs met hen staan praten. Ik erken die zakken waarvan sprake te hebben gestort en aan die mannen, die me vroegen wat ik aan het doen was, te hebben uitgelegd dat het zakken betrof met tuinafval.*" (stuk 57b, kaft "PV's"). Deze erkenning van de beklaagde is duidelijk en steunt helemaal niet op een slechte vertaling, noch op het uit de context trekken van wat hij verklaarde.

De vaststellingen in het dossier betreffende de verschillende telastleggingen worden niet in het minst ontkracht door de volgende argumenten van de beklaagde:

- het feit dat het strafdossier zeer dik is een gevolg is van het feit dat een aantal stukken dubbel in het dossier aanwezig zijn, dat dit verhalen zijn die de burgerlijke partij zelf schreef en dat het door de burgerlijke partij genomen foto's betrof: de omvang of "*dikte*" van het strafdossier is zonder enige relevantie voor de bewijswaarde van de er zich in bevindende stukken; de gegevens die de burgerlijke partij aanbracht, de vaststellingen door de politie, de verklaringen van de getuigen en de verklaring van de beklaagde zelf vertonen concrete samenhang;
- het feit dat bij de verwijzing diverse feiten niet werden "*weershouden*" en dit de "*opgeschroefde*" klachten van de burgerlijke partij zou relativeren;
- de context en de chronologie die de beklaagde omstandig weergeeft in zijn syntheseconclusies (p. 9 tot en met 12);
- dat verschillende bewijzen door de burgerlijke partij zouden "*geforged*" zijn: niets toont aan dat de burgerlijke partij of anderen personen bewijselementen (bedrieglijk) hebben gemanipuleerd;
- het feit dat de beklaagde op zijn ouderdom zich toch niet met dergelijke feiten zou bezig houden;
- de "*(ontmanteling) van de leugens (van de burgerlijke partij) en de (ontmaskering) van de burgerlijke partij*", op omstandige wijze in conclusie (p. 17-18-19): de historiek van de huurgeschillen tussen de burgerlijke partij en de beklaagde is zonder enige relevantie voor de strafrechtelijke beoordeling van de telastleggingen.

6. De voor de beklaagde bewezen feiten van de telastleggingen B1, B2 en B3 in de zaak met notitienummer en de enige telastlegging in de zaak met notitienummer werden gepleegd met eenzelfde misdadig opzet zodat overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek voor deze feiten samen één straf moet worden toegepast.

De door de eerste rechter opgelegde straf is passend naar keuze, omvang en verantwoording. Het hof verwijst naar de overwegingen over de straftoemeting van de eerste rechter en maakt deze tot de zijne. Ook de beslissingen van de eerste rechter met

betrekking tot de opdecimen en de vervangende gevangenisstraf zijn correct en zijn te bevestigen.

7. De eerste rechter oordeelde eveneens juist over de kosten. Het hof veroordeelt de beklaagde ook tot de kosten in beroep.

De beklaagde dient ook, als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Tevens is de beklaagde gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 53,58 euro bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013). Gelet op de relatieve werking van het verzet dient echter het in de beslissing van 27 juni 2017 bij verstek gehanteerde bedrag van 51,20 euro behouden te blijven.

De eerste rechter oordeelde juist over deze bijdrage en vergoeding en het hof bevestigt deze beslissingen.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, moet de beklaagde tenslotte ook nog worden veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

8. De eerste rechter veroordeelde de beklaagde overeenkomstig artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid terecht tot verwijdering van alle afvalstoffen en koppelde hier terecht een dwangsom aan van 50 euro per dag dat dit bevel niet zou worden nageleefd. Het hof bevestigt deze beslissing. Het betreft het afval voorwerp van de bewezen misdrijven, zodat de beklaagde ten onrechte aanvoert dat hierover geen duidelijkheid zou bestaan. Dat intussen hier afval van anderen zou zijn aan toegevoegd, brengt niet mee dat de beklaagde niet meer tot verwijdering zou gehouden zijn: door de verwijdering wordt de onwettige toestand hersteld.

9.1 De burgerlijke partij stelde voor het hof incidenteel beroep in. Dit beroep is ontvankelijk. Voor het hof vordert hij een morele schadevergoeding van 3.000 euro meer de intresten en een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro in eerste aanleg en 1.440 euro in beroep. Verder vraagt hij de beklagde te veroordelen tot een *“levenslang verontrustingsverbod om in de omgeving van de woning van (de burgerlijke partij) te komen in de te ”* en veroordeling van de beklagde tot de opruimingskosten van zijn sluikstortingen op de hoek van de met de te geraamd op 300 euro.

9.2 De beklagde is overeenkomstig artikel 1382 Burgerlijk Wetboek gehouden de schade die de burgerlijke partij leed als gevolg van de voor hem gepleegde misdrijven te vergoeden.

Dat het gezin van de burgerlijke partij al vier jaar *“dagelijks met enorme angst”* zou leven dat de beklagde met zijn niet-geregistreerd pistool onherstelbare schade zal toebrengen aan één van de gezinsleden, dat de beklagde hun nieuwe wagen zal beschadigen of dat de beklagde op een dag hun huis in brand zal steken, houdt geen verband met de voor de beklagde bewezen misdrijven die sluikstorten uitmaken. Ook het gegeven dat de burgerlijke partij *“reeds meer dan (twee) jaar af en toe nachtmerries”* heeft dat de beklagde hem met zijn pistool gaat vermoorden sinds het moment dat hij de burgerlijke partij in zijn woning naar de keel greep en zei dat hij hem kapot ging maken, houdt evenmin verband met de bewezen misdrijven. Ook het feit dat de burgerlijke partij *“meer dan (twintig) maal moest beroep doen op de politiediensten en het gerecht”* en dat de beklagde vanaf april 2014 heel wat schade toebrengt aan de eigendom van de burgerlijke partij, houdt geen verband met de bewezen misdrijven van sluikstorten. De morele schade die de burgerlijke partij uit hoofde hiervan vordert is dan ook niet gegrond.

De vordering tot levenslang verontrustingsverbod is geen vordering tot schadeloosstelling en houdt geen verband met de voor de beklagde bewezen misdrijf, zodat deze vordering ongegrond is.

De burgerlijke partij maakt aannemelijk dat hij als gevolg van de door de beklagde gepleegde sluikstortingen kosten van verwijdering van dit afval heeft moeten maken. Het gevorderde bedrag van 300 euro is redelijk en billijk en aldus gegrond. Deze waardering op datum van dit arrest houdt rekening met de munterosie en de vertraging in de betaling die de burgerlijke partij opliep. Aldus is hierop geen vergoedende intrest verschuldigd.

9.3 Krachtens artikel 162bis, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklagde, deze beklagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van

26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Uit het verweer op burgerlijk gebied van de beklaagde, namelijk dat hij meent dat de burgerlijke partij *“een oude man op een schaamteloze wijze (...) nogmaals wil proberen te beroven”* en dat de vorderingen *“totaal overdreven”* zijn, volgt dat de beklaagde aanvoert dat de vordering steunt op een klaarblijkelijke overwaardering die de normaal bedachtzame en zorgvuldige justitiabele niet zou hebben begaan. Uit het feit dat de door de burgerlijke partij gevorderde vergoeding voor morele schade voor een bedrag van 3.000 euro steunt op feiten en omstandigheden waarvoor de beklaagde niet werd vervolgd, volgt inderdaad dat deze vordering steunt op een klaarblijkelijke overwaardering. Dit brengt mee dat het hof de rechtsplegingsvergoeding berekent op basis van het toegekende bedrag aan schadevergoeding en niet op het gevorderde bedrag, zoals hierna bepaald.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, met inbegrip van de bepalingen vermeld in de telastleggingen, en de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

verleent het openbaar ministerie akte van zijn afstand van de grief volgberoep voor zover deze geen betrekking heeft op de strafmaat;

verder recht doend:

op strafgebied en wat betreft het herstel:

bevestigt het beroepen vonnis van 27 maart 2018 in al zijn beslissingen, met de volgende toevoeging:

- veroordeelt de beklaagde tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beroep, voor het openbaar ministerie begroot op 137,83 euro;

op burgerlijk gebied:

wijzig het beroepen vonnis van 27 maart 2018 als volgt:

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van **300 euro**, meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling en tot betaling van de kosten van de burgerlijke partij, hierin begrepen een rechtsplegingsvergoeding van 240 euro in eerste aanleg en 240 euro in beroep;

wijst het meer en anders gevorderde af als ongegrond.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof de veroordeelde op de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, en op de wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

Als inlichting over de mogelijkheden om in het kader van de strafuitvoering te worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd verwijst het hof de burgerlijke partij naar dezelfde wetten en besluiten.

Kosten eerste aanleg: € 198,40

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 33,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 25,06
Dagv. BP:	€ 26,24

€ 125,30

+ 10 %: € 12,53

Totaal: € 137,83

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____, als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend magistraat _____ en in openbare rechtszitting van **17 mei 2019** uitgesproken door raadsheer – wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____, advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

